

[Stauning.]

uden at der er Tale om fri Konkurrence, og at der i alt Fald i anden Omgang atter har været forhandlet med en vistnok endog indskrænket Del af denne Bankgruppe, og at der her er Tale om et Laanetilbud fra denne paa Betingelser, som disse Banker fastsætter, og uden at det har været Genstand for Konkurrence med andre Bankgrupper. Det strider ganske mod den Erklæring, som Finansministeren afgav i Oktober, og jeg spørger altsaa paa ny, da Handelsministeren ikke hidtil har svaret paa det: Er det Mening, at man ved denne Lejlighed vil gaa imod, hvad Finansministeren for faa Maaneder siden erklærede skulde være Rettesnor, naar dette Laanetilbud skulde ud?

Den højtærede Handelsminister gjorde dernæst en Bemærkning om Fremgangsmaaden ved denne Sags Forberedelse — jeg tror, det var i Anledning af Udtalelser af det ærede Medlem Hr. Korsgaard —, sagde, at det var urigtigt, naar det blev hævdet, at der ikke var forhandlet med Landmandsbanken om Sagens Forberedelse. Jeg sagde i Gaar, at der er ikke forhandlet med Direktion og Bankraad om denne Sags Tilrettelæggelse, ikke forhandlet om Statslaanet, ikke forhandlet om den nye Banks eventuelle Oprettelse. Jeg fastholder, at disse Forhandlinger har ikke fundet Sted.

Endelig sagde den højtærede Minister, at her er der Tale om noget svagt; derfor skulde man have denne Todeling med de svage Engagementer til den ene Side, de mindre svage til den anden, for, sagde Ministeren — det lød helt poetisk kønt —, svage Børn trænger særlig til Støtte. Ja, det er jo rigtigt, svage Børn trænger til Støtte. De svage Engagementer skal altsaa skilles ud, for at Statens Støtte kan blive saa omfattende som muligt, og Privatkapitalen skal have de stærke og sunde Børn. Er det ikke en underlig Fordeling af Goderne, den højtærede Minister her har tiltænkt os, at Staten skal tage alt byrdefuldt og besværligt, medens Privatkapitalen skal sidde og glæde sig over de raske og sunde Børn, der leger og har det rigtig godt? Var der ikke Mening i, at Staten ogsaa fik Del i Glæden over de sunde Børn, samtidig med at den tager Besværet med de svage? Dette er Socialdemokratiets Opfattelse. Jeg beklager, at man trods de Forhandlinger, der nu har fundet Sted, hvorunder Ministeren fra saa mange Sider har hørt et Ord i en god Mening, alligevel fastholder en saa statsfjendtlig Opfattelse som den, der helt

igennem og fremdeles fastholdes af Ministeren.

Pitzner: Den højtærede Minister sagde, henholdende sig til nogle Udtalelser af mig, at Ministeren havde ikke ligget i Krig med Bankraad og Direktion i Landmandsbanken og ikke væbnet sig mod Bankraadet. Naar den højtærede Minister siger det, er det selvfølgelig rigtigt. Jeg beklager da kun, at Ministeren ikke gav det mere Udtryk i sin Forelæggelsestale. Af den fik man, maa jeg hævde, et noget andet Indtryk.

Den højtærede Minister udtalte, at Tomandsudvalget maatte bedre end Bankraadet, som stod i den levende Virksomhed, kunne skønne over Forholdene og Værdierne. Hvis det er den højtærede Ministers Mening, saa er min Mening diametralt modsat hans. Jeg maa absolut hævde, at de, der bedst kan vurdere Værdierne, er dem, der staar i den levende Virksomhed. Den, der fra Dag til Dag følger Virksomheden, kan bedre vurdere Værdierne end to, om end nok saa udmærkede Mænd. Selv om de er meget indsigtfulde, ogsaa paa de Omraader, her er Tale om, kan de ikke have den Indsigt eller hurtigt faa den, som de har, der staar i den levende Virksomhed.

Da jeg forlod Talerstolen i Gaar og det ærede Medlem Hr. Zahle fik Ordet, sagde han, at jeg havde fremsat nogle spydige Bemærkninger om Hr. Hassing Jørgensen, Bemærkninger, som kunde misforstaas, og udtalte, at han var overbevist om, at jeg ikke dermed vilde have angrebet Direktør Hassing Jørgensens personlige Hæderlighed eller Indsigt. Hertil svarede jeg: Nej, han skulde være blevet i Svejts. Saa kunde det ærede Medlem ikke lade være med at tilføje, at saa havde det været bedre, om jeg ikke havde berørt denne Sag, da mine Udtalelser vilde blive misforstaet af mange. Jeg kan nu ikke rigtig tro, at det, jeg sagde om Hr. Hassing Jørgensen, kunde misforstaas. Jeg sagde om ham, at med det, der laa forud for hans Vedkommende med Laane- og Diskontobanken og saa videre, skulde han hellere være blevet i Svejts. Han var ikke den rigtige Mand til at komme hjem og retlede, selv om han muligen vidste udmærket god Besked med daarlige Foretagender. Den højtærede Minister tog for Resten ogsaa til Orde vedrørende Hr. Hassing Jørgensen og udtalte, at Hassing Jørgensen var uden Ansvar for selve de Forhold, som forelaa her. Han talte saa varmt om Hassing Jørgensen, at jeg ligefrem fik en vis Angst